

לא. שם באו"ד ועוד אמאי נטרפת וכו' למה אינו נטאל עליה ותצא לחולין והנה צ"ב א"כ בכל הפסולין בקדש נטרפים יש להקשות למה נטרפים ישאל עליה והנה התוס' כתבו דלאחר שחיסה וזריקה אינו יכול להטאל, וכן יש להוכיח מגמ' בזיר דאמרינן בשחטה הבהמה אינו יכול להפיר משום בזיון קדשין, וכן בגמ' דחיק לאשכוחי שתקרב שלא לשמה וכו' כדי שלא יהיה בזיון ומופסד, והלא יכול להטאל עליה, וע"ל מוכח לכה"פ דלאחר שחיסה אינו יכול להטאל וזהו קדוש כלי של שחיסה ובכלל אין זו קושיא כ"כ שיכול להטאל דהכא דינא קחבי לפי מה שהם בלא עצה של טאלה סיכול לעשות חולין ולהפקיע דינם. ונראה מהמשך דבריהם דדוקא הכא הקטו הלא יכול להטאל דמקודש הקטו הלא הוי מעות וליהוי חולין ואח"כ הוסיפו ואפילו בימא שאין כאן מעות טבימא מיהיה ממילא חולין מ"מ הלא הוי זה פתח גדול. שיכול לשאול ע"ז בהאי טענה של מעות ולמה חנן דינא של בשרפות מאחר שיש כאן פתח גדול לבטל ההקדש מעיקרא וד"ל.

לב. תוד"ה דכי קדוש וכו' וא"כ דהרי היה חל ההקדש מחמת שכיון שלא ידע שחטא היה דינו באשם תלוי ועכשיו שנודע דינו שידעה אלא דקסי' לן דליהוי הקדש טעו' ע"ז מסנין דלבו נוקפו וכו'. אבל הכא כיון שלא היה דינו בשתיה ולא הוי לה דין מנחה כלל ואינו יכול להקדיש מאחר שאינו מחויב מנחה זו א"כ אין הקדישו כלום הוי חולין דמעיקרא לא קדיש וד"ל.

לג. תוד"ה קרב הקומץ נראה דה"ה וכו' בפשוטו נראה דזה חלוי בפלוגתא דר"ש ור"י דלר"י דקדוש דבת היתה שפיר הוי כיפרה ספיקא, ולר"ש דלא קדיש אה"ב דל"ש כיפורא ספיקא. וצ"ע.

לד. הרמב"ם כתב דאפילו קרב הקומץ מן השריים נאכלין דלא כגמ' די לן ובכ"מ ציין דהירושלמי פליג וצ"ל דבאר עדים בין קרב הקומץ וכו' ע"ש וצ"ע דהלא התם לא באר עדים מיירי ופלוגתא דר"ש ור"י אבל במת הלא השריים נאכלין, והרמב"ם כייל שבכולהו אינו נאכלין ונראה דיש מביחים בדברי הר"ם וצ"ל נאכלין וכגמ' זילן אלא דצ"ע כיון דהר"ם מיירי גם בבאר עדים מסדה"י ושם הדין בותן דאינו נאכלין מאחר דלא כיפרה ספיקא (וא' תי' דשפיר נאכלין מאחר דכל דינו הוא שלא יאמר מוציאין מכ"ש לחול וא"כ הכא ממ"ב נאכלין אם דינם חולין פשיטא דנאכלין ואי דינם מקודש ג"כ נאכלין משום קודש וד"ל).

לה. בגמ' תני' כורת' דר"ש ולא מסעמיה טהורה ולא שיש לה עדים במדה"י. וטהורה ולא שתלתה לאש היא ולא ישאר ויתנו בה מוזרות בלבנה ופרס"י דבהא לא אמר קרינן ונקתה ונזרעה זרע ע"ש, וצ"ע דמהיכי תיתי היה לרבות אותן הנשים שטמאות הן בפרשה זו של ונקתה ונזרעה דהלא זה קאי על לא בטמאה ועוד למה היה מ"ד שטמאיות מאחר שהן באמת טמאות והלא די לנו דהמים לא בודקות אותן דבבעי קרא סיוחד ע"ש למעוטי ועוד דהלא ביש לה עדים במדה"י התם לא היה עליה כלל דין שתיה א"כ אינם כלל מים המאריים שינקו ודין זה דמטמאיות זהו ג"כ קדין בדיקת המים שמים בודקות ובהורות מטמאיות ובשלמא בזכות דהוי עליה דין שתיה אפשר ששייך דין זה מטא"כ ביש לה עדים במדה"י פשיטא דל"ש כלל דין מטמאיות דאין זה כלל מים המאריים ול"צ קרא למעוטי, ועוד דלפי"ז דין דמוזרות בלבנה הוא ג"כ דין שאין המים בודקין והרמב"ם לא כתב כן אלא רק דמוזרות בלבנה אסורה עליו ויוציא ויתן כתובה (וגם כתב דאיירי בלא סתירה אבל הכא דאיירי בסתירה ע"כ דאחר סתירה קאי) והרמב"ם לא הביא דין זה בין אלו שחמים אין בודקין אותו.